

Ք Ա Հ Ա Ն Ա Յ Ա Կ Ա Ն

Յ Ի Ս Ն Ա Մ Ե Ա Յ Յ Ո Ւ Ե Լ Ե Ա Ն Ն Ե ր

ԱՐՀ. ԳԵՐՊ. ՍԱՐԳԻՍ ՏԷՐ-ԱԲՐԱՀԱՄԵԱՆԻ

ՏԻՏՆՈՍԱԽՈՐ ԱՐՔԵՊՍ. ՔԱՂԿԵԴՈՆԻ

Մեծ հաճոյքով ու խնդութեամբ իմացանք՝ որ 1944 տարւոյ Հոկտեմբեր 21ին Արհիապատիւ Գերպ. Սարգիս Տէր-Աբրահամեան, տիտղոսաւոր Քարկեղոսնի, տօնած է իր Քահանայական Ս. Օծման յիւնամեայ յորեկանը: Պատերազմի աղետալի կացութեան հետեւանքով եւ յարարերութիւններու խղումին պատճառաւ, անկարելի էր մեղի բնականաբար տեղեակ ըլլալ ժամանակին այս գեղեցիկ տարեդարձի տօնախմբութեան: Սակայն կը փութայ իմբազդութիւնս իր այս թիւին մէջ ներկայացնել իր յարգանքները՝ մաղթելով Արհ. Յորեկարին ղեռ երկար եւ առողջ տարիներ, լի արդիւնարեր գործունէութեամբ Տէրունեան այգիին մէջ:

Ի շնորհակալութիւն այս մեծ շնորհքին, հոգեկան այս մեծ գոհունակութեան՝ զոր Աստուած կը շնորհէր իր ծառային՝ յետ յիսուն տարիներու բեղուն շրջանի մը, Արհ. Յորեկարը հանդիսաւոր ձայնաւոր Պատարագ մը կը մատուցանէ Լեւոնեան Հայ Վարժարանի Եկեղեցւոյն մէջ:

Արեւելեան Ս. Ժողովի կողմէն ներկայ եղած է Գերպ. Ա. Արաթա՝ տեղակալ Ծիրանաւոր Թիսարբանի, Արհ. Ֆերրերոյ Գափալլերէոնէ, Կոմս Սիլվիոյ Լուսինեան, Զորավար Ատամի, Պր. Աղեքսանդր Շէտիա, Անարատ Յղութեան Քոյրեր, Հայ գաղութի ներկայացուցիչներ եւ օտար բազմաթիւ հրաւիրեալներ:

Չայնաւոր Պատարագի աւարտին Գերպ. Արաթա կը կարգա Սրբազան Քահանայապետին ինքնապիւր նամակը, որով Ան կը շնորհաւորէր Արհ. Յորեկարին՝ այս երջանիկ տարեդարձը: Յետոյ կը կարգար Արեւելեան Ժողովին Քարտուղար՝ Վսեմ Ծիր. Թիսարբանի նամակը, ուր նոյնպէս

Արեւելեան Եկեղեցիներու վերահսկիչ՝ լայնամիտ ու ազնուահոգի կարտինալը կը ներկայացնէր անոր իր բարեմաղթութիւնները եւ շնորհաւորութիւնները:

Ընթերցումէն վերջ այս երկու նամակներուն, Արհ. Գերպ. Տ. Սարգիս՝ տուած է Պապական Օրհնութիւնը, իրաւունք՝ զոր Նորին Սրբութիւնը շնորհած էր Արհի Յորեկարին՝ առանձին ունկնդրութեան մը առթիւ:

Յետ եկեղեցական պաշտամունքին եւ արարողութիւններու՝ Հայկ. Վարժարանի Սրահին մէջ տեղի ունեցած է ընդունելութիւն մը բարձրաստիճան հրաւիրեալներու ի պատիւ Յորեկարին: Երգուած են հոն հայկական երգեր, արտասանուած ճառեր, ուղղուած են շնորհաւորական խօսքեր, եւ հուսկ նուիրուած է իրեն Ս. Սարգիսի նկար մը՝ զորձ նշանաւոր նկարիչ Մարիոյ Պարպերիսի:

Ճառախօսութիւններու մէջ շեշտուած են զլիաւորապէս անցեալի մէջ եւ ներկայիս իր վարած առաքելաբանութիւնը կեանքին ընդհանուր զիծերը, ազգասիրութիւնն ու կրօնասիրութիւնը: Իր կեանքի առաջին շրջանին՝ առաքելական գործունէութեան վայրը եղած է Կովկաս. յետոյ ժամանակ մը 1900-1903 կ'ըլլայ Փոխ-Տեսուչ Հոռմի Լեւոնեան Քահ. Վարժարանին՝ ու ապա դարձեալ կը դառնայ իր նախկին առաքելավայրը: 1920ին է որ վերջնականապէս կը հաստատուի Հոռմ ընտրութեամբ Տեսուչ Լեւոնեան վարժարանին, զոր հայրական հոգածութեամբ կը կառավարէ մինչեւ 1932, ի յայտ բերելով կազմակերպողի եւ անտեսագէտի ղեկավարութիւնը: 1933 թուին կը բարձրանայ եպիսկոպոսական աստիճանի՝ նախ իբր տիտղոսաւոր Կոկի-

տոնի Աթոռին, որ 1938ին կը փոխուի Քաղկեղոսի Արքեպիսկոպոս տիտղոսին հետ: Գերպ. Տ. Սարգիս Արք. Տէր-Աբրահամեան՝ է հայածէս Չեռնաղբիչ եպիսկոպոսը Հոռմի հայ աշակերտութեան, եւ միանգամայն Գործակալ Տանն Կիլիկիոյ Հայ Կաթողիկէ՝ Նուիրապետութեան՝ Հոռմի Սրբազան Գահին առջեւ:

Միխիթարեան Ուսանողարանի աշակերտութիւնը այդ օրերուն բացակայ ըլլալով Հոռմէն եւ չկարենալով հետեւաբար մասնակցիլ հանդէսներուն, իրաւունք կը համարի իրեն յետոյ առանձին տօնախմբութեամբ նորոգել այդ Յիշատակը:

Արհ. Յորեկարը կը հրաւիրուի Միխիթարեան Ուսանողարան, ուր մեր աշակերտները եւ Տեսուչութիւնը կը ներկայացնեն իրենց յարգանքն ու մաղթանքները: Համեստ ու ընտանի ճաշկերոյթի պահուն՝ Ուսանողարանի Մեծարդոյ Տեսուչը Վ. Հ. Կարապետ Ամատունի կը ներկայացնէ իր սրտաբուխ մաղթանքները ու աշակերտ-

ներն ալ իրենց կարգին կը կարգան սիրուն ուղերձ մը:

Հոռմի եկեղեցական իշխանութիւններու եւ մեծամեծ անձնաւորութիւններու հետ՝ ինչպէս նաեւ բովանդակ Հայ Կաթողիկէ Նուիրապետութեան ու կղերին, եւ Արհի Յորեկարին բարեկամներու հոյլին՝ Միաբանութիւնս ալ կը միացնէ իր խնդակցութեան ձայնը՝ սրտազին ու ջերմ մաղթանքներու փունջով մը՝ խնդրելով Աստուծոյ էրջանիկ կեանք, լրումն իր բոլոր նուիրական փառաքներուն ի պայծառութիւն Եկեղեցւոյ, եւ ի միութիւն եւ ի բարեբաւտութիւն բովանդակ ազգիս: Այս բազմաթիւ հոգիներուն մէջ՝ որոնք աղօթեցին Արհիապատիւ Յորեկարին արեւշատութեան, կենդանութեան եւ երջանկութեան համար, անշուշտ մեծ մաս ունին մանաւանդ իր իսկ ձեռքով օծուած քահանաները, որոնք բարձրացած իրմով Ս. Սեղանի՝ իրենց առաքելական գործունէութեան մէջ անբաժան են իրմէ աշխարհի ո՛ր հորիզոնի տակ ալ գտնուին:

Հ. ԵՂԻՇԷ Վ. ՊԱՊԻԿԵԱՆԻ
ԵՒ
Հ. ՓԻԼԻՊՊՈՍ Վ. ԵԱՏԻԿԵԱՐԻ

Ընտանեկան մտերմիկ շրջանակի մը մէջ տօնուեցաւ Յիսնամեայ Յորեկարները մեր երկու երիցադոյն վարդապետներու՝ Հ. Եղիշէ Վ. Պապիկեանի եւ Հ. Փիլիպպոս Վ. Եատիկեարի: Անշուշտ քաղցր է վերջելու մը այն երանելի ժամուն՝ երբ երիտաւարը օծեալը կը բարձրանար Ս. Սեղանի վրայ գոհելու անմահ Գառը:

Ապրիլ 1, Ս. Զատիկ Յարութեան օր... Ասկէ յիսուն տարի առաջ էր որ մեր Մեծարդոյ Հայրերը իրենց զասընկերներուն հետ միասին, որոնցմէ միայն իրենք երկուքը հասան տօնախմբելու այս նուիրական յիշատակը, կը բարձրանային Ս. Սեղանի պաշտօնեաներ ըլլալու: Այդ նուիրա-

կան ու երջանիկ յիշատակով արժարձուն՝ երկու Յորեկար վարդապետները մատուցին իրենց Ս. Պատարագները:

Ս. Զեռնի մեր ամառանոցին մատրան մէջ ձայնաւոր Պատարագ մատուցելով Հ. Եղիշէ Վ. Պապիկեան, եռաձայն երգեցողութեամբ Դպիրներու Դատուն, եւ ի ներկայութեան իտալացի հրաւիրեալներու եւ Մ. Ռ. Վարժարանի աշակերտութեան: Ճաշկերոյթի ժամանակ ուղղութեան մաղթանքներ: Նախ եւ առաջ Գերպ. Աբրահայրը ուղղեց իր շնորհաւորական խօսքը բոլոր Միաբանութեան ներկայ եւ բացակայ անդամներուն կողմէն: «Յիսուն տարիներ, ըսաւ, քահանայութեան շնորհքը վայելելը

